

Depèn de vosaltres. Per això administreu l'autonomia, per això cobreu

written by Jaume Gras i Bartrolí | 4 de maig de 2022

Apel·lar al “Depèn de tu” de l'època pujoliana per mantenir la respiració artificial de la llengua del país és tan cínic com demanar a una noia que no vagi vestida segons com a segons quins llocs a altes hores de la matinada per evitar possibles agressions. Que això ho aconsellin els pares no és sobrer, però si des de l'administració s'oferís aquesta resposta política per desplegar el civisme i prevenir i castigar la violència d'alguns homes contra les dones fora incompreensible i intolerable.

El cinisme desplegat per la plana major del processisme, especialment el processisme més barrut, és descarat. Cada dia és més grotesc. L'estafa viu de la mentida i per regla general les estafes no es poden desmuntar mai. Cal que col·lapsi. Col·lapsarà.

El senyor Sol, martell de convergents i home de xoc del republicanisme de ferro forjat en les cendres del marxisme leninisme del MDT, ens ensenya la cara més exòtica de la seva frivolitat. El senyor Sol ens rememora, en un [article al diari digital El Nacional](#) (24-4-22), batalletes de joventut a l'Institut de Sitges on va lluitar perquè el català fos d'ús docent en una classe. Molt ben fet. És la seva recomanació per mantenir la llengua viva el segle XXI. Ens diu, trenta anys més tard, que aquest encara és el camí a seguir. “Depèn de tu”.

Però, i ells? Quin paper hi juguen els que cobren per “governar” amb els vots dels catalans?

Ves per on en el tema lingüístic el senyor Sol, tan

d'esquerres com és, esdevé sorprenentment l'home més liberal del planeta. No hi ha res com la tenacitat, l'entrega i l'apostolat individual dels bons homes per tombar i fer retrocedir la castellanitat. És la força del voluntarisme, com fa trenta anys, però amb els governants de Vichy mirant-s'ho des de la barrera, emocionats, tot cobrant els seus suculents honoraris. Poc honorable. Ens proposa l'apostolat com a èpica mentre tot el govern regional, amb el seu conseller González en particular, els directors generals, els tècnics i els inspectors, ens donen escalf moral i toquen la flauta dolça.

Com a doctrina de base la proposta del senyor Sol és tant anecdòtica com insignificant. I si no que ho posi en pràctica ell mateix parlant dia i nit en català als bars, perruqueries i altres establiments de Badia i veurà quanta gent s'hi afegeix en la seva creuada particular al cap d'un mes. O de deu anys! A veure què hi nota. També ho pot practicar a Viladecans, o a la Florida de l'Hospitalet, o a Llefià, a Gavà i també a Sant Vicenç dels Horts, un poblet que en poc més de vint anys va passar de tenir 3.000 pagesos catalans a 25 mil ciutadans de Catalunya de procedència castellana.

"És un país d'immigrants", deien i diuen "però tothom ens estima i finalment sempre s'integren", seguint la doctrina Candel. Ara, per comprovar aquest optimisme tan benèvol, podríem observar els resultats electorals d'aquest mateix assentament: més del 60 % dels nous catalans, de segona i tercera generació voten partits forans i el 20% ho fa descaradament a la sectorial catalanofòbica. Tres mil persones de Sant Vicenç, de les que voten, ens volen fosos al poble d'Oriol Junqueres. Aquests són els números. Aquesta és la radiografia.

A Catalunya la barreja de pensament del marxisme hippy i el cristianisme endolcit ha generat un ideari malèvol òptim per encaterinar amb el seu to bon jan i conciliador els indígenes que encara es compten per desenes de milers. Encantaments. Política declarativa sense cap mena de conseqüència i amb la

voluntat de continuar fent bullir l'olla al gueto. Aquesta mescla d'ideals també ha servit per decorar l'alt grau de corrupció com ho demostra la descomunal impostura dels autonomistes i la seva doctrina adaptativa al servei de la gran causa borbònica que és l'autonomia. Molts gestos però poca determinació. Enganyar, mentir, fer veure que vas en una direcció i contemporitzar també és corrupció. En aquests moments, potser la pitjor a part de la ineficàcia en la gestió i l'acceptació crònica de la submissió.

La proposta voluntarista del senyor Sol ens indigna i ens produeix una ràbia de difícil control perquè supera amb escreix qualsevol marge de contradicció que comporta l'exercici diari de la xerrameca.

Per recuperar una mica l'espai que correspon a la llengua catalana, a Badia i a Sant Vicenç dels Horts, el que cal és compromís, valentia i menys hipocresia. I sobretot voler anar per aquest camí. El que cal és determinació.

Una llengua perviu o desapareix segons la determinació del poder. Per aquest motiu ha avançat tant en vuitanta anys el castellà a casa nostra. No és culpa del canvi climàtic, ni de les noves tecnologies com diuen els diletants. La llengua islandesa la parla tanta gent com la que viu a l'Hospitalet del Llobregat, però té moltes més possibilitats de sobreviure els 200 anys vinents que la catalana. Una d'aquestes premisses és indefectiblement generar les condicions socials i culturals necessàries, en tota la seva amplitud. No solament a l'escola. Els focs es controlen a l'hivern, en aquest cas, vol dir vint o trenta anys abans. S'hi ha d'estar a sobre. Pensar-hi constantment no solament cada quatre anys.

És evident que els autonomistes instal·lats a la Generalitat no tenen aquesta convicció. Més aviat es troben impactats i estabornits per una por de difícil comprensió, gairebé de naturalesa mística com vam poder observar durant el Judici de Madrid. La joia de ser obedient. Estrany.

El senyor Sol és molt atrevit i en el seu article ens diu entre altres coses: "El millor que pot fer cadascun dels parlants de català pel català és fer-lo servir com a llengua d'ús social. Més actitud, més predicar amb l'exemple i menys proclames estridents que ni sedueixen ningú ni fomenten res pràctic". Molt *maku*.

Com pot ser que el senyor Sol apel·li al particularisme dels indígenes per defensar la llengua després que tots els líders polítics i socials, també el líder d'ERC, el partit d'en Macià i Companys, o el d'Òmnium, fessin figa lingüística davant el màxim poder de l'Estat durant el judici? Era un bon moment per desobeir, per mostrar *urbi et orbi* que tenim una llengua pròpia com distintiu nacional. Per donar-li valor a la desobediència i a la llengua.

Indignant perquè a Catalunya, el català és la llengua que fan servir els partits i les entitats quan ens convoquen els 11 de setembre o quan demanen diners per pal·liar la repressió. Aquest és el valor que els partits processistes atorguen a la llengua. Un simple valor instrumental, de consum intern. Sens dubte és el mateix esquema que va fer servir el Tsunami per canalitzar les energies de la gent cap al no-res.

El senyor Sol sap quina determinació té el poder de la força. Si l'Espanya castellana va escampar a partir del 39 la seva llengua a casa nostra, va ser gràcies a la impecable determinació i a una idea que tenien. I als pocs escrúpols. Tenien un objectiu, tot el temps del món, la força de les armes i també una considerable col·laboració des de l'interior, com observem amb estupor que també tenen ara. Sigui per por o per interès pecuniari. Ho van fer gràcies a les pistoles, a la repressió, amb prohibicions, persecucions i finalment també gràcies al desplaçament de milions de persones del seu extens país, a desenes de ciutats de l'entorn de Barcelona. Planificat, tolerat o accidental, que encara defensen els més hipòcrites. No existeix cap decret. Les coses no es fan així. Sempre serà difícil saber-ho, entre altres

coses, perquè existeix la censura i perquè des del país tampoc interessa gaire saber-ho per evitar posicionar-se sense necessitat de fer tanta comèdia. Fos com fos, el que importa són les conseqüències de tot plegat que són les que són.

Fou la fase definitiva de tota aquesta dramàtica situació per molt que l'autonomisme i el nacionalisme crioll oficial ho pretengui descafeïnar. Aquesta fou la política lingüística dels guanyadors que encara no ha finit i que ens ha dut a ser residuals... a casa nostra: a la Catalunya del segle XXI els catalans són el 35% al seu territori quan als anys vint del segle passat, abans de la primera Dictadura, la catalanitat era superior al 80 %.

Senyor Sol, un fenomen com aquest és únic i de llibre. Això de la llengua del país també depèn de vostès. Per això governeu, per això cobreu. Valentia, determinació i honradesa.